Ч. 153 Четвер 10 (22 липня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостwах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Для відміни знову Крета.

Туреччина учить а Европа учить ся у неї терпеливости. Переговорам в справі мира з Грециєю нема кінця мимо напору европейскої дипльоматиї. Туркам і не при голові уступати ся з Тесалії, хоч правительство турецке вже давно то заповіло; Туреччина ніби то згодила ся на таке управильнене границї в Тесалії, яке предкладае дипльоматия, але й доси не вислала на конференцию своїх відпоручників войскових для визначеня тої границї; монархи австрийский і німецкий зробили ласку султанови і відповіли на его просьбу, а султан приняв відповідь до відомости; цар погрозив султанови а він поклонив ся єму низенько і т. д., і т. д. — словом Туреччина грає ся в піжмурки з Европою, а тій грі не буде мабуть кінця, доки аж Туреччина не дістане добре питкою по спині від Европи з завязаними очима, або доки та Европа уганяючи на осліп за Турком не спотикне ся і не упаде і зухвалий Турок не покаже їй довгого носа та не скаже: А видиш, не грай ся в піжмурки зі мною!

Треба признати, що Турки майстри в тій грі з Европою. Коли она тепер наперла на них, они як би для відміни порушили знов справу кретийску. Як звістно, Крета стоїть ніби то під опікою і доглядом держав европейских. Яка та опіка, який догляд — о тім шкода й говорити. В глубині острова як і доси немає ні Европа ні Туреччина ніякої власти, а на побережу, мимо воєнних кораблїв европейских має той власть, хто сильнїйший. Нинї бють Турки християн в Канеї і не дають їм продавати городовини в місті; завтра будуть християни різати Турків за то, що они їх побили. Що-ж в виду такого стану річий на Креті буде з обіцяною автономією для Крети? — О автономії нема й бесїди доки на Креті не буде спокою. Але коли він настане і хто его там заведе?

Отсе послїдне питанє найбільше там тепер розбирають. Після одної кореспонденциї з Атин, застановляють ся тамошнї круги полїтичнї найбільше над тим, якими способами могли би держави европейскі завести на Креті спокій. Там суть того погляду, що така маленька сила, як та, яку державп европейскі мають тепер на Креті, зовсїм не вистане. В виду населеня, що вже від так довгого часу веде війну з собою, в краю, де християни і магометани так себе взаїмно ненавидять, треба — кажуть, конче значно більшої сили. То, що нова жандармерия на Креті не може бути утворена анї з магометан анї з християн критийских лиш з людий заграничних, не може ще нїяк запоручити мир і спокій на острові. Магометани скоро вийдуть із своїх укріплених місць, а християни скоро до таких місць зайдуть, знаходять ся зараз в тій хвили як би у ворожім краю. Щоби зробити спокій, треба би безусловно розвинути імпонуючу силу. На питанє, хто покликаний виконати ту задачу, мають атиньскі круги полїтичнї лиш одну відповідь, позаяк тому, щоби в тій цїли скріплено достаточно турецку залогу на Креті, рішучо противлять ся. Не позістає — кажуть — нічого, як лиш щоби великі держави европейскі окупували остров полосами. Що правда — кажуть — були би трудности що-до порозуміня в справі такої мішаної залоги, і трудности в практичнім переведеню, але то був ще одинокий спосіб, щоби завести спокій на Креті. Хотіти осягнути ту цїль з чисельно недостаточною мішаною жандармериєю, довело би до дуже прикрого розчарованя, так, що по тій пробі стояла би кретийска справа на тій самій точцї, на котрій стоїть нинї.

Султан, видко, не хоче, щоби справа кретийска стояла заєдно на тій самій точцї, на котрій стоїть доси. А що Европа ще й обіцяла єму, що Крета хоч дістане автономію, позістане все таки під его верховною властию, то він зробив цілій Европі велику несподїванку і показав, що уміє шанувати волю Европи, а не хотячи їй заєдно докучати, іменував не питаючись Европи і еї амбасадорів в Константинополи нового ґубернатора в особі Джевада-паші, на місце Беревича-паші, котрий таки в очах европейских адміралів мусїв втїкати з Крети. Се іменоване було дійстно великою несподїванкою для Европи і еї амбасадорів, тим більше, що о нім не знали навіть міністри султана і довідались о тім аж тогди, коли взялись цензурувати европейскі ґазети, наспівші оногди до Константинополя, і вичитали в них вість про се іменоване.

Чей не дивниця, що европейских амбасадорів взяла велика лють. Они так трудять ся над грецко-турецким миром, так просять султана а навіть і грозять єму, а він робить їм такого збитка, що в так важній порі без їх відомости і волі не питаючись навіть своїх міні-

8)

ПРИГОДИ ДОКТОРА ГОЛЬМЕСА.

Оповіданя тайного аґента.

(З англійского — Конана Доіле).

(Дальше).

Незадовго спочивав я в перинах, утомлений по пригодах сеї ночи. Але Шерльок Гольмес міг і цїлими тиждями не спати, доки не дійшов кінця загадцї, що не давала єму спокою. Розважав еї зі всїх боків, думав, роздумував, аж і видумав. Так показало ся, що він і сеї ночи не буде спати. Скинув з себе сурдут і камизельку, взяв на себе великий синий шляфрок і став в цїлій комнатї збирати подушки, аж зробив собі з них нїби якийсь всхідний диван (софку), сїв собі на него підогнувши ноги, а перед ним лежала пачка тютюну і сїрнички. Сидів там закуривши люльку, аж его вже з поза диму не було видко. Я вже добре був заснув, а він все ще сидів, аж сонце засьвітило до нашої комнати і мене розбудив якийсь голос.

— Ти не спиш, Ватзоне? — спитав він.

— Не сплю.

— А маєш охоту поїхати ранком.

— Чому би нї?!

— То убирай ся. Ще нїхто й не рушає ся, але я знаю, де паробок від коний, а малий візок і самі знайдемо. — При тім засьміяв ся, що аж очи єму засьвітили ся; став як би не той чоловік. Убираючись глянув я на годинник. Та й не диво, що нїхто не рушав ся. Було двайцять і пять минут по четвертій. Ледви що я убрав ся, як вже Гольмес вернув і сказав, що запрягають.

— Мушу спробовати одну з моїх теорий — відозвав ся він узуваючи чоботи. — На мій погляд, ти Ватзоне, видиш тут перед собою одного з найбільших ослів в цїлій Европі. Я заслужив на то, щоби мене копнути так далеко як звідси аж до Черінґ-Крос. Але ключ до сеї історії, так менї видить ся, я вже тепер знайшов.

— А де-ж він? — спитав я усьміхаючись.

— В комнатї до купаня — відповів він. — Таки на правду, я не жартую — говорив він дальше, видячи, що я так якось недовірчиво дивлю ся. — Я лише що там був і взяв собі его тут до торби. — Ходїм же, друже, побачимо, чи він надаєсь до замку.

Так тихенько, як лиш можна зійшли ми сходами на долину і вийшли на двір, де вже сонце сьвітило. На улици чекав на нас віз і паробок, що держав коня. Ми повідали борзо і поїхали улицею як до Льондону. Денеде котив ся селяньский віз з городовиною до сьвітового міста, впрочім було глухо і пусто. По обох боках дороги стояло богато сїльских двірків.

— Сей случай під деяким взглядом досить дивний — відозвав ся Гольмес і затяв коня. — Але-ж бо й слїпцун був з мене, то мушу признати, а всеж-таки лїпше, коли чоловік хоч пізно набере ся розуму, як нїколи.

В місті стали ледви що лиш перші раннї пташки виглядати крізь вікна, коли ми переїзджали улицями серрейскої части. Улицями Ватерльо і Бридж переїхали ми через ріку і заїхали наконець перед полицию. Тут знали Шерльока Гольмеса дуже добре і оба сторожі безпечности, що були на стійцї перед брамою, повитали его. Один взяв коня а другий повів нас до середини.

— Хто має службу? — спитав Гольмес.

— Інспектор Брадстріт.

— А, добрий день, Брадстріт, як ся маєте?

Урядник високого росту, в службовій шапцї і в унїформі ішов до нас коритарем виложеним плитами.

— Можна би з Вами, пане Брадстріт, поговорити кілька слів?

— Охотно, пане Гольмес. Зайдіть до моєї комнати.

Була то мала канцелярийка, на столї лежала величезна головна книга, а на стінї було видко телефон. Інспектор сїв собі коло бюрка.

— Чим можу Вам служити, пане Гольмес?

— Приходжу ізза того жебрака Буна, знаєте, того чоловіка, на котрого єсть підозріне, що то він має якусь участь в тім, що пан Невіль Ст. Клєр з Лї десь пропав.

— Ну, его вже тут привели і мають ще дальше брати з него протокол.

— Так і менї говорено. Чи він де тут близько.

— В Кели.

— Чи він спокійний?

— Не робить нїякого клопоту, але біда страшно плюгава.

— Плюгава?

— Ще й яка? Не хоче нїяк мити ся, а

стрів іменує для Крети ґубернатора. Ну, тут може вже скінчити ся і амбасадорска терпеливість. Як-раз коли амбасадори мали найлїпшу охоту вирвати Крету з рук адмінїстрациї турецкої, султан іменує для неї свого ґубернатора. З тої причини настало нове велике напружене межи великими державами европейскими а Портою, хоч ся послїдна в сїй справі специяльно аллахови духа винна. Джевад-паша мав тамтої середи їхати на Крету але в послїдний хвилї, внаслїдок інтервенциї амбасадорів, особливо же анґлїйского, виїзд відложено. Амбасадори старали ся, щоби се іменоване уневажнено, але то їм доси не удало ся.

Іменованем Джевада-пашї пересунулась вага запутаний знову на Крету. Знатоки однакож признають, що султан зробив добрий вибір, бо він вже раз був ґубернатором на Креті і прийшов тогди також як-раз підчас ворохобнї, але своїм поступованем умів позискати собі як магометан так і християн та зробив на острові спокій і порядок. Та що з того, коли він перечеркнув би ще може Европі еї рахунок.

Новинки.

Львів дня 21-го липня 1897.

— **Є. Емін. Кардинал Сембратович** вернув з Підлютого до Львова задля дальшої поради лїкарскої в своїй недузї, котра (нежит жолудка) не єсть впрочім грізна, але все-таки вимагає систематичної курациї і догіднїйшого місця як було Підлюте, де майже щоденно були дощі і холод.

— **Головою польского Товариства педаґоґічного** вибраний на загальних зборах в Станїславові п. Станїслав Щепановский а заступником інспектор п. Тома Токарский.

— **Головний видїл товариства „Просьвіта“** оголошує конкурс на три премії з фундациї імени Стефана Дубравского по 90 зр. а. в. Ті премії призначені Високоповажаним фундатором за написане найлїпших популярних розправ в язицї рускім, а то: 1) О будинках господарских — то є о відповідній будові домів і забудовань господарских. — 2) О рільництві — то є о розумній управі рілї і доборі насїня в примінению до положеня землї і підсоня нашого краю. — 3) О спілках і фабриках громадских — то є, яким способом можна би здвигнути добробит нашого народу. — Премії має признавати Головний Видїл Товариства „Просьвіта“ у Львові, до котрого належить надсилати працї конкурсові до кінця місяця жовтня 1897 р. Преміовані працї переходять на власність товариства „Просьвіта“ а працї не приняті будуть звернені авторам.

— **Конкурс** на запомогу стипендийну з фонду ім. Тараса Шевченка на рік 1897/8 в квотї 100 зр. а. в. I. О сю запомогу стипендийну можуть убігати ся передовсїм убогі, талановиті лїтерати і артисти рускої народности, як також убога талановита молодїж рускої народности, що по укінченю шкіл висших віддає ся специяльним студиям науковим. — II. Отсю запомогу стипендийну буде надавати Головний Видїл Товариства „Просьвіта“ у Львові і виплачувати в двох піврічних ратах по 50 зр. а. в. — III. Поданя о надане сеї запомоги стипендийної належить вносити до Головного Видїлу Товариства „Просьвіта“ у Львові (ринок ч. 10) найдальше 31-го н. ст. серпня 1897 р.

— **Видїл рускої Бурси в Стрию** розписує конкурс на 24 місць в інтернатї товариства, з котрих два є безплатні а прочі за доплатою від 5 до 15 зр. місячно. Родичі а взглядно опікуни, будучі членами товариства (вкладка членьска 3 зр. річно), рефлектуючі на приняте своїх дїтий до Бурси, зволять найдальше до 1-го серпня с. р. внести свої поданя на руки предсїдателя товариства Юл. Федусевича в Стрию. Близші услівя подає Видїл Бурси.

— **Женщини інтелїґентної** (вдови по сьвященниках і учителях мають першеньство) пошукує видїл рускої Бурси в Стрию, котра би з днем 28-го серпня обняла економічний заряд інтернату о 24 питомцях за загальною місячною оплатою від кождого питомця, з вільним відповідним мешканем, опалом і осьвітленем. Стараючі ся мають порозуміти ся до 10-го серпня с. р. устно або листовно, подаючи свої услівя, з предсїдателем товариства о. Юл. Федусевичем в Стрию.

— **Катастрофа на зелїзници.** Недалеко міста Тарбе в полудневій Франциї завалив ся в суботу на ріцї Адур нововиставлений міст в хвили, коли переїздив по нїм поїзд з двома льокомотивами. Підчас самої катастрофи на щастє нїхто не згинув, але єсть дуже богато осіб покалїчених, а з тих декотрі так сильно, що ледви чи будуть жити. Новий міст будували войскові піонїри; коли міст був вже готовий, пущено через него порожний поїзд і той перейшов щасливо. Зараз по тім пущено другий, в котрім їхало богато офіцирів, а межи ними також і інжинїр Гавзер, що будував той міст і тогди настала катастрофа.

— **Причинок до історії різок в Росиї.** Звістно, що в Росиї ще до недавна культура росийска опирала ся на різках; сїкли ними, кого попало, а та культура ще й нинї не зовсїм перевела ся, хоч ті часи, в котрих різки мали найбільше значінє, пішли вже потрохи в непамять. Пригадала їх знову росийска ґазета „Кієвлянін“ котра оголосила дуже цїкавий документ, що може служити важним причинком до історії різок в Росиї. Єсть то резолюция кієвскої ґуберскої управи з 8-го цьвітня 1849 р. дотикаюча слїдуючої справи. Управи таврийскої і херзоньскої ґубернії — перша під датою 5-го, друга під 25-го лютого 1849 р. — віднесли ся були до кієвскої з просьбою, щоби кієвска ґубернія постарала ся для них о різки до битя ними засуджених на кару, бо анї в таврийскій анї в херзоньскій ґубернії не ростуть берези, отже й нема з чого різки робити. Длятого обі ті ґубернії запитують чи не можна би в кієвскій ґубернії виробляти річно 26.000 різок, з тих 6000 для таврийскої а 20.000 для херзоньскої ґубернії, і що коштувала би достава тих-же різок до Сімферополя взглядно до Херзону. Кієвска ґуберcка управа розписала тогди до всїх властий полїцийних в ґубернії і зажадала від них, щоби они призбирали дати, чи і в який спосіб можна би робити різки і доставляти їх. Чи кієвска ґубернія вдоволила просьбі згаданих двох ґуберній, не знати бо на то нема документу. Але то впадає в очи якої маси різок потребувала росийска культура. З повисших чисел можна обчислити, що таврийска ґубернія потребувала на день 17 різок а херзоньска аж 55. Але найцїкавійше питане насуває ся тепер: чим били людий в обох тих ґуберніях перед тою просьбою, коли там не росли берези і не було з чого робити різок?

лице у него таке чорне як у якого горшкодрая. Ну скоро покінчить ся правне поступоване, то ми вже скупаємо по арештантски як належить ся. Коли би Ви єго побачили, то й самі би признали, що єму дуже того потреба.

— Я би таки дуже хотїв єго побачити.

— На правду? Ну, то не трудно. Ходіть зі мною. Торбу можете тут лишити.

— О, нї, возьму еї з собою.

— Про мене. Ходім сюди. — Він завів нас якимсь коритарем, отворив якісь замкнені на засувку двері, злїз крутими сходами на долину та завів нас на якийсь побілений коритар, де по обох боках були двері.

— Треті двері на право до него — сказав інспектор. — Отсї тут. — Він легенько відсунув засувку від глипки в горішній части дверий і заглянув до середини.

— Спить — каже він. — Можете подивити ся на него. — Ми оба підійшли до глипки і заглянули. Арештант лежав лицем обернений до нас, спав твердо і хропів. Інспектор правду сказав, що він дуже нехарний, але груба верства бруду не могла зовсїм закрити єго відразливо поганих черт лиця. Стара близна на нїм тягнула ся єму широким пасом від ока аж до бороди і загоївшись підтягнула єму горішну губу так дуже до гори, що аж три зуби було єму видко. Густий клапоть жовто-рудого волося спадав єму на чоло і очи.

— А що, може не красний? — спитав інспектор глумливо.

— Але обмити ся таки би єму потреба — докинув Гольмес — а що я того здогадував ся, то й приніс, що до того потреба. — Сказавши то отворив він свою шкіряну торбу і на моє диво виймив з неї велику губку до митя.

— Ха-ха-ха! — розсьміяв ся інспектор. — Забавний же з Вас чоловік.

— Коли би Ви тепер позволили і отворили осторожно двері, то він би нам зараз показав инше лице.

— То не завадить — сказав інспектор, отворив двері і ми війшли на пальцях до середини. Спячий рушив ся, обернув ся але не розбудив ся. Гольмес пішов до збанка з водою, вмочив губку і потягнув нею два рази добре по лицю арештанта.

— Мої панове, позвольте, щоби я Вам представив пана Невіль Ст. Клера з Лї в графстві Кенґ — відозвав ся Гольмес голосно.

Щось подібного я ще в моїм житю не видїв. Від губки цїле лице нараз змінило ся. Щезла єго погана брунатна краска; щезла страшна близна та й не було вже підтягненої до гори губи. Сильне вхоплене за чуб позбавило арештанта і рудого волося, а перед нами сїв на постели чоловік з чорним волосєм і делїкатним лицем.

— Господи! та-ж то дїйстно той, що нїби то десь пропав; пізнаю єго по фотоґрафії.

Арештант подивив ся з таким спокоєм, як чоловік, що здає ся вже на свою судьбу. — Нехай і так буде — сказав він. — А тепер будьте ласкаві і скажіть менї, о що мене обжаловують?

— Що Ви спрятали з сего сьвіта пана Невіля Ст. Клер — але правда, о то вас вже тепер не можуть посуджувати, хиба що суд взяв би то за намірене самоубийство — сказав інспектор. — Я вже двайцять і сїм лїт в службі, але щось такого ще менї не приключило ся.

Коли я Невіль Ст. Клер, то річ ясна, що я не допустив ся нїякого убийства і мене тут безправно замкнули.

— Злочину нема, але велика похибка — відозвав ся на то Гольмес. — Лїпше вже було звіритись своїй жінцї.

— То не через мою жінку стало ся, але через дїти. Боже мій, що за ганьба тепер! Що менї дїяти?

— Коли здасте ся на суд — сказав єму на то Гольмес, — то справа стане публичною. Коли же дасте власти полїцийній доказ, що нема нїякої причини, щоби Вам робити процес, то не знаю, яким би способом могла ся справа дїстати ся до ґазет. Інспектор Брадстріт охотно спише, що ви нам тут розкажете і подасть Ваше зізнане до відомости дотичної власти. Тим способом справа не прийде перед суд.

— Нехай Вам Бог заплатить! — сказав на то арештант. Я волїв би був в кримінал гнити або й згинути як зрадити таку погану тайну і вкрити ганьбою мої дїти.

— Ви перші, котрим я мою історию розкажу. Мій батько був учителем в Честерфільд і дав менї знамените вихованє. За молоду їздив я сьвітами, пристав був до театру а наконець став справоздавцем при однїй льондоньскій ґазетї. Одного разу хотїв редактор писати в нашій ґазетї про льондоньске жебрацтво і я обовязав ся о тім написати. То був початок всеї моєї пригоди. Материял до моєї статї міг би я був призбирати лиш тим способом коли-б сам став жебраком. Бувши актором умів я знаменито перебирати ся і не було в тім зручнїйшого від мене. Та зручність була менї тепер на руку. Я помалював собі лице так як лиш то було можна, щоби у людий викликати милосердиє а горішну губу підтягнув кусником липкого плястру барви тїла. Відтак ще приправив я собі руду перуку і убрав ся відповідно та сїв при улици, куди найбільше переходить людий і нїби то продавав сїрнички а поправдї жебрав. Сїм годин сидїв я так, а коли вечером вернув домів, побачив я, що призбирав не менше лиш двайцять шість шілїнґів і чотири пеннї.

Я написав свою статю та вже й забув о тім, аж прийшлось менї заплатити за одного приятеля вексель на 25 фунтів, котрий я підписав. Я не знав собі ради, аж ось прийшла менї щаслива гадка. Передовсїм зажадав я від вірителїв продовженя на чотирнайцять днїв, відтак випросив собі відпустку і через той час перебував я в містї перебраний за жебрака. До чотирнайцять днїв були гроші і я сплатив довг.

Тепер можете собі подумати, як менї трудно приходило ся взятись знову до тяжкої працї за два фунти тижднево, коли трошки краски, спокійне сиджене на улици і наставлена

— **Довгий вік.** В Берлезон Кавнті в Тексасї в пiвнічвій Америцї жиє Нiмець Дайч, котрий дня 6 с. м. обходив сотий рік своїх уродин. Було се не аби яке торжество, бо на нїм явило ся Дайчових 5 синів і 5 невісток, 40 внуків, 26 правнуків і 4 праправнуки, разом 80 осіб. Дайч походить з воякої родини — батько его був полковником — і служив сам у войску та ще й до нинї задержав свою вояцку поставу і войсковий хід; мимо так глубокої старости держить ся просто, ступає умірним войсковим кроком і виглядає, як би єму було що найбільше 60 лїт. Дайч вступив був як 16-лїтний хлопак до пруского войска в 1813 р., видів Наполеона I в 1814 р., а відтак в битві під Ватерльо. В Парижи по упадку Наполеона I видів трох монархів, що тогди з своїми войсками вступили були до Парижа; підчас занятя Парижа познакомив ся був особисто з Блїхером, пережив упадок Наполеона III під Седаном, а тепер не бажає собі більше нїчого, як щоби дожив ще до 1901 р., аби міг відтак сказати, що жив в трох столїтях.

Телеграми.

Білград 21 липня. Скупштина ухвалила звиш 9 міл. франків на потреби войскові.

Петербург 21 липня. Амбасадор Нелидов перенесений з Константинополя до Риму, а Зиновев зі Штокгольму до Константинополя.

Константинополь 21 липня. Кажуть, що рада міністрів згодила ся на проект що-до границї і переговори в справі мира мають розпочати ся знову.

— **Звістна фірма пп. Михайла Спожарского і Сина** постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (клїш зроблений за границею). Коробка того листового папару враз з кувертами продає ся в склепі пп. Спожарских (в каменици „Просьвіти“) по цїнї від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

Надіслане.

Ц. к. упр. галиц. акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

переніс

Контору виміни і відділ депозит.

котрих бюра містили ся дотепер в мезанїнї власного будинку до льокалю фронтового в партері.

Відділ депозитовий

принимає вклади і виплачує залички на рахунок біжучий, принимає до переховання папери вартістні і дає на них залички.

Крім того впроваджено подібно як в інституциях заграничних т. зв.

Депозита заховавчі (Safe Deposits).

За оплатою 25 до 35 зр. а. в. річно, депозитар дістає в сталевій касї панцирній сховок до виключного ужитку і під власним ключом, де безпечно і **дискретно** переховувати може своє майно або важні документи.

Під тим взглядом поробив Банк гіпотечний як найдогіднїйші зарядженя.

Приписи відносячі ся до того рода депозитів одержати можна безплатно в відділї депозитовім.

— **Книгарня наукового тов. ім. Шевченка** у Львові, улиця Академічна ч. 8. продає слїдуючі книжкі: Вас. Чайченко. Під хмарним небом, поезиї часть I, 1 зр., Книга казок, поезиї часть II, 60 кр., Твори прозаїчні ч. I. 80 кр., ч. II. кр., ч. III. 80 кр. — Записки Товариства імени Шевченка ч. I, II, III, IV. по 1 зр.— Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4·50 зр. з пересилкою 5 зр. — Павло Граб. Збірник поезий ч. I. 20 кр., З чужого поля. Переклади 20 кр. — Іван Сурик. Твори, з московского 10 кр. — Олекс. Колесса. Шевченко і Міцкевич 1 зр. — Герінґ-Герасимович. Що то є господарність 30 кр. — Шевченко з бандурою над Днїпром 25 кр. — Осип Маковей: Поезиї ч. I. 20 кр. — Михайло Старицкий. В темрявї драма 20 кр. — Юлій Верне. Подорож довкола землї 50 кр. — Молитвенник народний (фонетичний) 15 кр. — Марко Кропивницкий. Титарівна, драма 20 кр. — Василь Щурат. Замітки до Черцня Шевченка 10 кр., Чернера республика на Афонї 10 кр., Пісня про Роляндa 50 кр. — Школиченко, Між народ, повість 20 кр. — Митро Олелькович. Писаня українські 10 кр. — Василь Кулик, Писання 10 кр.

Розбишаки на ріцї Місісіпі. Повість з житя американьских полїшуків в перекладї К. Вербенка, вийшла осібною книжкою (609 стор. друку) і продає ся по цїнї 80 кр. в книгарнях Ставропигійскій, тов. ім. Шевченка і у накладця К. Паньковского.

— **Лїтоґрафія Інститута Ставропигійского** під зарядом І. Стефаньского у Львові ул. Блярска ч. 9, виготовлює візитові білети, а то: 100 штук по цїнї 1 зр., з почтовою пересилкою 1 зр. 10 кр. — і всякі лїтоґрафічні роботи по дуже уміреннїй цїнї.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Скольо-го і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в неділї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[8]	9·01[4]	—	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) Зі Сколього тільки від 1 мая до 30 вересня. [3]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [4]) Від 15 червнядо 31 серпня лише в неділї і сьвята.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від **львівского**: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

шапка в однім дни менї тілько приносили. Межи моєю гордостию а жадобою гроша настала борба і в кінци ся послїдна побідила. Я покинув ґазету і день в день сидїв собі в місци, котре собі вибрав та набивав кишенї мідяками. Лиш один чоловік знав о моїй тайнї, а то Ляскар, господар тої опіюмової нори, бо я віднаймав від него комнату, де перебирав ся; а що я єму добре платив, то й знав, що він мене не зрадить.

Незадовго показало ся, що я призбирував значні суми. Ледви чи який жебрак в Льондонї збере річно сімсот фунтів — а то єсть менше як мій пересїчний дохід — але менї ще й то помагало, що я умів добре відтяти ся і з часом став через то звістною в містї фіґурою. Що дня капало менї множество мідяків бай й срібняків часом, а злий то вже був день, коли я не назбирав і двох фунтів.

З богатством захотїлось менї й инакше жити. Я купив собі двірок, навіть і оженив ся, а нїкому й не снило ся, чим я занимаю ся. Моя добра жінка знала, що я займаю ся чимсь в містї, але чим, того й не здогадувала ся.

Послїдного понедїлка по роботї я перебирав ся в моїй комнатї над опіюмовою норою, а коли виглянув через вікно, побачив на своє диво і страх, що моя жінка з улиці дивить ся на мене. Я аж крикнув та підніс руки, щоби заслонити собі ними лице, а відтак побіг до мого вірника Ляскара та просив его, щоби нїкого не пустив до мене. Я чув єї голос на долинї, але знав, що она не зможе увійти, отже скинув чим скорше з себе своє одїнє, убрав ся в жебрацке, помалював ся і наложив на голову перуку. Навіть око власної жінки не могло мене в тім перебраню пізнати. Але тогди прийшло менї на гадку, що будуть перешукувати комнату і одїж мене зрадить. Я отворив чим скорше вікно і при тім пукла менї моя рана, яку я собі зробив того дня рано ножем в спальнї. Відтак вхопив я свій сурдут, наклав в него мідяків, котрих набрав із шкіряної торби, в котру складав жебранину, та кинув через вікно в Тамізу. То був би я зробив і з другими річами, але почули ся кроки поліциянтів на сходах і мене на щастє не пізнали, лиш арештували яко убийника пана Невіля Ст. Клєр.

— Дальше чей вже не треба говорити. Я хотїв, щоби мене як найдовше не пізнали і тому не хотїв мити ся. Але що я знав, що моя жінка буде дуже гризти ся, то я здоймив перстїнь з пальця, дав его Ляскарови, як раз в хвили, коли поліциянт спустив мене з ока, та й карточку, на котрій борзенько написав, щоби она не журила ся.

— Ту карточку дістала она вчера.

— Боже, якже она через цїлий тиждень натерпіла ся!

— Поліция стерегла того Ляскара — докинув тут інспектор — і тому видко, він не міг надати єї на почту. Мабуть передав єї якомусь знакомому морякови, а той носив єї через кілька днів при собі.

— Так, здаєсь, і було — відозвав ся Гольмес. — Але вас не карали нїколи за жебрацтво.

— І нераз; але що мене обходила грошева кара?

— Ну, хиба вже досить того — сказав Брадстріт. — Але коли поліция має мовчати о тїй історії, то Гуґо Буне мусить щезнути.

— Я вже й сам закляв ся на все, що менї найдорожше.

— Коли так, то менї здає ся, що вже не буде ся робити дальших кроків. Але скоро би вас ще раз прихоплено на жебраню, то все мусїло би тогди вийти на верх. Вам же, пане Гольмес, ми дуже вдячні за вияснене цїлої справи. Я би лиш рад знати, яким способом Ви дійшли того всего.

— Отгаким, що сидїв на пять подушках та викурив спору пачку тютюну. Коли тепер, Ватсоне, поїдемо на улицю Бакера, то станемо там як-раз в пору на снїданок.

За редакцию відповідає: [illegible]

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.